
Regionalno prostorsko planiranje v Sloveniji - 1. del

Author(s): Milan NAPRUDNIK

Source: *Urbani Izziv*, 2004, Vol. 15, No. 2, Evropa na vzhodu / Europe in the East (2004), pp. 76-80

Published by: Urbanistični inštitut Republike Slovenije

Stable URL: <https://www.jstor.org/stable/24920634>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at <https://about.jstor.org/terms>

This content is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0). To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>.

Urbanistični inštitut Republike Slovenije is collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Urbani Izziv*

JSTOR

- Družba za avtoceste v Republiki Sloveniji, d. d. (Dars): zastopnik investitorja avtoceste R Slovenije, naročnik izdelave posebnih strokovnih podlag vključno z idejnimi študijami variantnih tras avtoceste in idejnega projekta avtoceste;
- Družba za državne ceste, d. d. (DDC): s strani Darsa pooblaščen organizacija za vodenje priprave posebnih strokovnih podlag za primerjalno študijo in lokacijski načrt avtoceste;
- Urbanistični inštitut Republike Slovenije (UIRS) s podizvajalci in zunanji sodelavci: izdelovalec primerjalne študije, lokacijskega načrta, Poročila o vplivih na okolje ter sprememb in dopolnitev planskih aktov občin;
- Investburo Koper, d. d. (IBK): projektant avtoceste, kar vključuje izdelavo strokovnih podlag, idejnih študij variant avtoceste in idejnega projekta avtoceste;
- V procesu iskanja optimalne rešitve trase avtoceste so posamezne variante izdelale tudi druge skupine strokovnjakov.

- Pripravo idejnih študij in drugih strokovnih podlag sta spremljala in ocenjevala skupina recenzentov Družbe za državne ceste (DDC) in projektni svet Darsa.
- Pripravo primerjalnih študij variant, poročila o vplivih na okolje, osnutka in predloga lokacijskega načrta so spremljali recenzenti naročnika MOP-UPP.

Strokovna skupina Urbanističnega inštituta Republike Slovenije:

Odgovorni vodja projekta:
Katja Repič Vogelnik, univ. dipl. inž. arh.

Odgovorni vodja projekta za krajinski del: mag. Ina Šuklje Erjavec, univ. dipl. kraj. arh.

Sodelavci (po abc):

prof. mag. Vladimir Braco Mušič, univ. dipl. inž. arh.

Andrej Erjavec, univ. dipl. arh.

Sodelujoče institucije:

FGG – Prometnotehniški inštitut; doc. dr. Alojz Juvanc, univ. dipl. inž. grad.

BF – Oddelek za agronomijo; Janez Ruprecht, univ. dipl. inž. agr.

Vodnogospodarski inštitut Ljubljana; Andrej Sovinc, univ. dipl. inž. grad.

MOP – Hidrometeorološki zavod; Anton Planinšek, univ. dipl. inž. meteor.

Zavod za zdravstveno varstvo Maribor; Janez Drev, univ. dipl. inž. fiz.

Panprostor, d. o. o.; mag. Andrej Prelovšek, univ. dipl. inž. arh.

Zunanji sodelavci (po abc):

Pavle Pečenko, univ. dipl. inž. grad.

mag. Mirjam Požeš, univ. dipl. geogr.

Mladen Prebevšek, univ. dipl. inž. gozd.

Arno Rupnik, univ. dipl. inž. grad.

Milan NAPRUDNIK

Regionalno prostorsko planiranje v Sloveniji – 1. del

Pride čas, ko se človek odloči, da bo zapisal, kaj vse je počel in doživel v svojem življenju. Če gre za osebna doživetja, so to spomini, če pa gre za stroko je to pač kronika, včasih ju je težko ločiti. Osebno sem se najprej lotil opisovanja razvoja geodezije v Sloveniji za obdobje 1945-2000, kjer sem deloval polovico zaposlitvenega obdobja – od terenskih del do vodstvenih opravil na izvajalskem in upravnem področju. Od tod me je zaneslo v prostorsko in urbanistično planiranje, kjer sem izpolnil še drugo polovico aktivnega delovanja. Kronika geodezije je zadnji dve leti izhajala v Geodetskem vestniku; na vrsti je obdobje, ki je bilo veliko bolj vibarno kot prvo, prepletalo se je s politiko, kar sem občutil na lastni koži. Ampak, bilo je vredno, spoznal sem nove prijatelje, s katerimi smo skupaj orali ledino in tudi zapustili strokovno dediščino.

1. Uvod

V osnutku kronike sem naslovu dodal še podnaslov – od regionalnega prostorskega plana do ločenih strategij regionalnega in prostorskega razvoja. Zakaj? Strokovne osnove za pripravo regionalnega prostorskega plana po zakonu iz leta 1967 so poleg demografskih in prostorskih (naravno in izgrajeno okolje) sestavljali tudi kazalci ekonomsko-

socialnega razvoja. Že ob sprejemanju zakona so se odpirale dileme, ali ga poimenovati zakon o regionalnem ali regionalnem prostorskem planiranju. V obdobju družbenega planiranja (1975–1991) so bili vidiki ekonomskega, socialnega in prostorskega planiranja »združeni« v enotnem planu in z opredelitvami tudi na regijski ravni. Na osnovi Ustave Republike Slovenije iz leta 1991 in z odpravo družbenega

planiranja je vlada RS v letu 1993 opredelila regionalno planiranje kot gospodarsko, prostorsko pa kot urejanje prostora. In sledila je dvo-
tirnost na zakonskem, upravnem in programskem področju, skupni imenovalec pa je ostal policentrični urbani sistem iz obdobja regionalnega prostorskega planiranja, sprejet na takratni vladni ravni (IS SRS) leta 1973 in verificiran na skupščinski ravni takratne SRS v

letu 1974. Na teh osnovah – z dopolnitvami, ki jih je narekoval družbenoekonomski razvoj – so bili sprejeti vsi družbeni, prostorski in regionalni plani. Žal prizadevanja Urada RS za prostorsko planiranje Ministrstva za okolje in prostor, ki je v letu 1998 izvedel posvet ob 30. obletnici organiziranega prostorskega planiranja v Sloveniji na državni ravni, niso prepričale politikov, da postaja ta dvojnost vse bolj neracionalna. Ostalo je le pri klicu takratnega ministra dr. P. Gantarja, »da bi to srečanje lahko izzvenelo v ponovni uveljavitvi regionalnega prostorskega planiranja v Sloveniji«, [1] Državni zbor RS pa je leta 2001 sprejel Strategijo regionalnega razvoja Slovenije, tri leta pozneje pa še Strategijo prostorskega razvoja Slovenije (2004). Mnenja strokovnjakov so ostala različna, kar lahko kaj hitro dobi politični predznak: v Strategiji regionalnega razvoja [2] so poudarki o vsebinski usklajenosti s »prostorskim planom Slovenije v pripravi«, vendar je bil sprejet tri leta pozneje kot Strategija prostorskega razvoja, [3] ki pa skladnosti s Strategijo regionalnega razvoja sploh ne omenja.

Poselitveni model je sicer ostal skupna osnova obema strategijama, a z različnim besednjakom:

- regionalno središče oz. policentrično omrežje mest;
- odnos med mesti in podeželjem oz. funkcije podeželskih in urbanih območij;
- regije oz. mesta z vplivnimi območji itn.

A so to zgolj terminološke razlike ali so že vsebinske?

Kar težko bo v praksi izkoristiti določbo 51. člena Zakona o urejanju prostora (2002), ki ponuja možnost sočasne priprave regionalne zasnove prostorskega razvoja in regionalnega razvojnega programa.

Tudi Strategija razvoja Slovenije (osnutek 2004) ni prinesla prostorski veji olajšanja. Gospodarjenje s

prostorom je degradirano na stavbna in kmetijska zemljišča v okviru regionalnega in okoljskega razvoja, prostorski razvoj pa odpravljen s stavbnimi zemljišči, posodobitvijo železniške infrastrukture, modernizacijo pomorskih pristanišč in varstvom pred naravnimi nesrečami.

K navedenemu dodajmo še vrzeli v ukrepih za izvajanje Strategije prostorskega razvoja, ki ne vsebuje določil, da je treba vse vejne – sektorске programe prostorske narave, sprejete v obdobju 1993–2003, preveriti oz. dopolniti glede na določila matične (nadsektorske) strategije. Tudi usklajevanje novih sektorskih programov prepušča ministrski ravni oz. po potrebi vladni, namesto da bi strokovno službo za urejanje prostora iz MOP dvignili na raven vladne službe, kot to velja za gospodarski in regionalni razvoj.

Zaradi vseh navedenih okoliščin se bo nemara koristno poglobiti v začetno obdobje regionalnega prostorskega planiranja v Sloveniji, ki se je razvijalo tudi na osnovah takratnih spoznanj v svetovnem merilu:

- leta 1964 je Generalna skupščina Združenih narodov opredelila prostorsko planiranje skupaj z ekonomskim in socialnim kot integralni del nacionalnega planiranja, planiranje gospodarskih, infrastrukturnih in družbenih dejavnosti pa se mora prilagoditi nacionalni ekonomiji v okviru politike regionalnega razvoja in prostorskih pogojev; [4]
- leta 1973 pa je Evropska konferenca ministrov, pristojnih za regionalno prostorsko planiranje, sprejela definicijo za urejanje prostora – v okviru razvojnega integralnega planiranja – ki ga sestavljajo fizično, regionalno in planiranje organizacije prostora.[5]

Osnovni namen zapisov, ki bodo predvidoma – z dobro voljo urednika revije Urbani izziv Ivana Staniča – izhajali kot nadaljevanka, je ovrednotiti sedemletno obdobje regionalnega prostorskega planiranja

(1968–1975), ki se je v obdobju 1976–1991 utapljalo v sistemu družbenega planiranja, potem pa še dobrih deset let iskalo svojo vlogo v novih družbenih razmerah. Ovrednotiti zato, da bomo za prihodnje ravnanje uporabljali izkušnje preteklosti in ubrali smer, za katero nas zavezujejo ustavna določila države, enak tudi v Evropski uniji in Svetu Evrope sprejeta Strategija regionalnega prostorskega planiranja z razširitvijo varstva okolja in trajnostnega razvoja. Pri opisovanju bom ob uradnih virih uporabil osebne zapise, za sodelovanje pa so se odzvali Aleš Šarec, Dušan Hvala in Matjaž Jeršič, ki so bili v obdobju oblikovanja regionalnega prostorskega plana nosilci priprav planskega gradiva.

In še osebna predstavitev oz. kako me je zaneslo v prostorsko planiranje. V obdobju sprejemanja Zakona o regionalnem prostorskem planiranju (1967) in Programa za izdelavo samega plana – RPP (1968) sem vodil Geodetsko upravo SRS. Nekega dne v decembru 1967 me pokliče Marko Šlajmer, s katerim sva se družila v obdobju študija, in me povabi na pogovor. Po uspešni pripravi Generalnega urbanističnega plana Ljubljane (GUP) je prevzel na republiškem sekretariatu za urbanizem nalogo za izdelavo regionalnega prostorskega plana (RPP) za območje Slovenije – SRS. Po uvodnem obujanju spominov iz študentskih let mi je preprosto povedal, da je bila s sprejemom programa RPP izražena politična volja, da rezultati raziskovalnega ameriško-jugoslovanskega projekta pod vodstvom Urbanističnega inštituta SR Slovenije utirajo pot znanstvenim metodam urbanističnega in prostorskega planiranja, ampak da za začetek del potrebuje podatke. Za demografijo in gospodarstvo so bili na voljo, o fizičnem in izgrajenem okolju pa da jih ni oz. so tako razdrobljeni, da jih ne more izkoristiti. Nadaljeval je, da spremlja pobude geodetske službe za sodobne geodetske evidence o zemljiščih in objektih ter za iz-

delavo kart v merilih 1:5000 do 1:750.000. Segla sva si v roke in postal sem član strokovnega kolegija takratnega organa za izdelavo plana, Biroja za regionalno prostorsko planiranje v sestavi republiškega sekretariata za urbanizem. Prišel je črni torek – 19. avgust 1969 – ko smo se na pokopališču v Mariboru poslovili od Marka Šlajmerja; omahnil je na najboljši poti, da izkušnje iz GUP Ljubljane uporabi na ravni republike, njegova pisarna na Cankarjevi je samevala.

Ne vem, kakšne so bile kadrovske kombinacije ali pa računi za novo vodstvo Biroja, v novembru 1969 sta me povabila na pogovor republiški sekretar za urbanizem in vodja kadrovske službe vlade (IS SRS), povedala, da poznata moje sodelovanje s Šlajmerjem, in ponudila (pravzaprav »ukazala«) premestitev iz Geodetske uprave SRS v Biro RPP. Sprejel sem izziv in s 1. januarjem 1970 presedlal na sedež Biroja RPP.

2. Korenine urejanja prostora na Slovenskem

Seveda se zgodba o RPP ne more začeti z dvigom rok delegatov Republiške skupščine v letu 1967 ob sprejemanju prvega zakona o regionalnem prostorskem planiranju, tudi končati se ne more z glasovanjem poslancev Državnega zbora RS o sprejemu »zadnjega« zakona o urejanju prostora v letu 2002. Film se vrti neprekinjeno, prostor se je urejal, odkar ta svet stoji – Mezopotamci, Egipčani ali pa stene votline pri Capu del Monte v severni Italiji, kamor je pračlovek pred tremi tisočletji vklesal območja lovišč in oskrbe z vodo.

Velja se vsaj bežno sprehoditi po začetkih urejanja prostora v Sloveniji, ki je iz gradbenih okvirjev v letu 1875 preraščalo v arhitekton-

ske, urbanistične in prostorske zasnove v letu 1974. Tudi zato, da bi lažje ovrednotili obdobje regionalnega prostorskega planiranja pa tudi v letu 2004 sprejete Strategije prostorskega razvoja Slovenije – vse ob svojem času.

2.1 Začetki v gradbeništvu

Prva določila o posegih v prostor smo za naše ozemlje dobili v obdobju Avstro-Ogrske. Leta 1875 je bil sprejet Stavbni red za Vojvodino Kranjsko (deželni gradbeni red), ki je poleg določil o parcelaciji zemljišč in gradbenem dovoljenju vseboval poglavje o gradnji naselij – »naprava novih sel« in o obnovi porušenih vasi – »kako se ponavljajo sela, ki so bila pokončana« (opomba: po elementarnih nesrečah).^[6]

Težko je začetku slovenskega urbanizma pripisati letnico 1895, ko je Ljubljano prizadel močan potres. Vsekakor se je čez noč pojavila težnja ne samo po obnovi porušenih stavb, ampak večjih mestnih sosesk po vzoru že razvitih mest Srednje Evrope.

Po prvi svetovni vojni je bilo javno zanimanje še vedno neizrazito, mestne uprave niso posvečale urbanističnemu razvoju mest pozornosti, posegi so se odvijali po gradbenem zakonu Kraljevine Jugoslavije, sprejetem v letu 1931.^[7]

Po določilih tega zakona so naselja (iz prvega zakona – 1875) že razčlenjena na mesta, trge in vasi, posebej pa še na industrijska in rudarska naselja, zdravilišča in turistične kraje. Zakon je tudi določal, da morajo imeti vsa naselja razen vasi načrte, uredbo o izvajanju in gradbeni pravilnik.^[8]

Po letu 1930 se je vzbudilo zanimanje za urbanizem, nove zamisli so razvijali Vurnik, Plečnik, Fabiani; nastale so prve prometne analize, regulacijski načrti mestnih središč, v gradbene projekte je prodrła

urbanistična kultura, vse skupaj pa je še vedno potekalo po »trdem« gradbenem zakonu.

2.2 Začetki urbanizma: Obdobje po II. svetovni vojni (1945–1955)

Začetki niso bili spodbudni, bilo je obdobje »«hitrih»« rešitev pri obnovi mest in naselij. V veljavi so ostala vsa določila gradbenega zakona iz leta 1931, ki niso bila v nasprotju z zakoni povojne države. Nove generacije arhitektov, ki so razvijale napredne nazore v urbanizmu, so vseeno le težko uveljavljale program, da bi morala mesta in večja naselja čim prej dobiti celotne regulacijske načrte. Pri Ministrstvu za gradnje LRS je bil sicer ustanovljen urbanistični oddelek, sredstva za izdelavo načrtov pa so bila pičla, kadrov premalo. Ostalo je pri razvijanju študij, ki jih niso mogli uresničevati v praksi, vsekakor pa so bile za razvoj urbanizma nadvse pomembne, saj so bili položeni temelji za sodobnejše mišljenje in delovanje v urbanizmu, kjer se je uveljavljala arhitektonska ustvarjalnost.

Morda je za današnje čase vredno obuditi dileme o poselitvi Slovenije iz tega obdobja. Osnovni vprašanji sta se glasili: *ali je zamišljeno veliko povečanje mest realno* in *ali je tako obsežna selitev prebivalstva iz podeželja v mesta* zaradi programa industrializacije, res nujna. Zanimivo je prebrati razmišljanja E. Ravnikarja, ^[9] da ima razpored prebivalstva v Sloveniji ustaljeno strukturo, da je poseljena na celotnem območju in s tem tudi kultivirana, da so območja dobro povezana in da bi morali govoriti o kmečkem in nekmečkem prebivalstvu, ne pa o mestnem in kmečkem. Na koncu je E. Ravnikar na primerih Ljubljane, Strnišča in Kranja poskušal dokazati, da je cenejša, bolj dosegljiva, hitrejša in predvsem za človeka boljša izraba tedanje poselitvene strukture kot grad-

nja velikih novih mest. Opozoril je na dosedanje pomanjkljivosti pri pripravi urbanističnih načrtov, predvsem na to, da ni analiz, in na pomanjkljivo upoštevanje življenja prebivalstva. Ovrigel je nujnost blokovne gradnje kot edine in najbolj ekonomične oblike gradnje stanovanj in se zavzel za nove zamisli v regionalnem in urbanističnem razvoju Slovenije.

Nadvse pomemben mejnik v razvoju urbanizma je ustanovitev Urbanističnega inštituta LR Slovenije v letu 1955, kar se je ujemalo s prehodom iz obdobja industrializacije v obdobje razvoja stanovanjskega in komunalnega gospodarstva in je odpiralo pot urbanizmu in tudi pomenu znanosti na tem področju. Za pripravo t. i. regulacijskih načrtov so še veljala določila Gradbenega zakona Kraljevine Jugoslavije iz leta 1931, Odlok Izvršnega sveta LR Slovenije o ustanovitvi inštituta pa mu je med drugim opredelil naloge za preučevanje razvoja naselij, mest in pokrajin na območju LR Slovenije, glede na gospodarske, sociološke, zdravstvene, kulturne in druge razmere, za proučevanje metodologije urbanizma in tudi naloge, ki zadevajo sodelovanje z znanstvenimi institucijami ter vzgojo kadrov.^[10]

In začelo se je.

2.3 Prodor urbanističnega planiranja (1956–1966)

Problemi urejanja in oblikovanja naselij in celotnega prostora so se stopnjevali. Razpršenost gradnje po vsem ozemlju je začel zadrževati šele republiški zakon o uporabi zemljišč v gradbene namene (Uradni list LRS 13/56) in s tem postal prvi zakonodajni instrument »operativnega« urbanizma. Na podlagi izhodišč tega zakona so okrajni ljudski odbori na predlog občinskih z odloki določili gradbene okoliše. To so bila zemljišča, ki so se smela uporabljati v gradbene

namene. Tako smo dobili prve dokumente o »«razdelitvi površin po namenu»« za celotno območje republike, pripravljene seveda iz izoliranih občinskih vidikov.

Izhodišča za pripravo odlokov so bila preskromna. V gradbenih okoliših je gradnja ostala neorganizirana in neracionalna. Spoznanje, da brez osnovne urbanistične dokumentacije ni mogoče voditi urbanistične politike, je pripeljalo do republiškega zakona o urbanističnih projektih (Uradni list LRS 22/58). Opredelil je vrsto urbanističnih dokumentov in zaporednost njihovega oblikovanja glede na različnost izhodišč, vsebine in območij, za katera se sestavljajo, ter postopke in vlogo sodelujočih pri nastajanju, v razpravah in sprejemanju urbanističnih dokumentov. Občinski ljudski odbori so bili tako odgovorni za sestavo urbanističnega projekta (urbanistični program in ureditveni načrt), s katerim se določajo smernice za vsestranski razvoj naselja za določeno dobo, zlasti za smotrno izkoriščanje zemljišč za družbene namene in družbeno organizacijo naselja.

V nekaj letih je večina občinskih ljudskih odborov oz. skupščin sprejela sklepe o vplivnih območjih naselij – zakon je namreč določal, da je treba pri načrtovanju razvoja mest in naselij upoštevati tudi razvoj širših območij – in naročila urbanistične programe zanje, malo pa je bilo pripravljenih in sprejetih. Občinski upravni organi so se spopadali s kadrovske, finančne, časovne težave in ne nazadnje s problemi, ki so izvirali iz same urbanistične zakonodaje. Urbanistični projekt je bil le eden izmed instrumentov za urejanje prostora, zato so bila njegova določila le del celovite zakonodaje. Nekaj olajšanja je prinesel Zakon o graditvi investicijskih objektov (1961), ki je določal, da mora investitor za izdajo gradbenega dovoljenja priložiti tudi potrdilo, da je nameravana gradnja v skladu z urbanističnim načrtom.

Poudariti je treba, da se je v tem obdobju že začela pojavljati okoljevarsvena problematika tako v mestih kot na območjih naravne krajine. V republiškem zavodu za spomeniško varstvo pa so se že uveljavili tudi širši ekološki pogledi (A. Piskarnik, C. Jeglič, S. Peterlin, V. B. Mušič).

Po letu 1960 se je »urbanistična miselnost« iz mestnih območij prenesla tudi na podeželska, najprej v pedagoških vrstah (Saša Sedlar, *Urbanizem na podeželju*, Marjan Mušič, *Obnova slovenske vasi*). Sledila je generacija arhitektov, geografov, tudi ekonomistov, ki je utirala pot do institucionalizacije regionalnega prostorskega planiranja. Morda bom prezrl posameznega avtorja, po dobrih 40 letih pa je vredno analizirati, kako je nova »prostorska« miselnost prodirala v prostor. Po svoje simbolizira ta proces tudi razvoj strokovne revije *Arhitekt*, ki je začela izhajati leta 1951, se na prelomu desetletja združila z likovno revijo *Sinteza*, z letom 1964 smo dobili strokovno glasilo *Urbanizem* (nekaj let pozneje je začelo izhajati tudi glasilo *Regionalno-prostorsko planiranje*). In kako se je širitev urbanizma vsebinsko izražala? V tem obdobju smo dobili vrsto študij in programov o urejanju prostora interdisciplinarnega in tudi republiškega pomena.^[11]

Tu so še Resolucija o varstvu in oblikovanju kulturne pokrajine v Sloveniji iz leta 1966, prispevek o problematiki raziskovalnega dela v urbanizmu (1966, V. Mušič) in še vrsta prispevkov v podporo institucionalizacije regionalnega prostorskega planiranja v Sloveniji.

Kar prepričljive »samopobude«, ki so jih izzvale konkretne priložnosti, so v letu 1967 pripeljale do sprejema Zakona o regionalnem prostorskem planiranju in Zakona o urbanističnem planiranju. Na teh osnovah je vlada (IS SRS) sprejela še program za izdelavo regionalnega prostorskega plana za območje SR

Slovenije, občine pa so se z odloki svojih lotile razširitve urbanističnih programov z vplivnih območij naselij na celotno območje občin. Hitri premik v prostor po vsebini in obsegu se je pokazal hkrati z rezultati dela pri Jugoslovansko-ameriškem projektu študija regionalnega in urbanističnega planiranja, ki je deloval pri Urbanističnem inštitutu SR Slovenije pod vodstvom sodirektorjev Jacka C. Fisherja in Vladimira Mušiča in utiral pota k sodobnim znanstvenim metodam v prostorskem planiranju. Na drugi strani pa smo v Sloveniji že imeli praktični »model« za izdelavo regionalnega prostorskega plana za območje republike – sprejet je bil Generalni urbanistični plan širšega območja Ljubljane.

3. Sklep in najava

S tem so sklenjena začetna obdobja, sledila bodo obdobje vzpona in zatona regionalnega prostorskega planiranja (1968–1975), obdobje prostorskih zasnov v sistemu družbenega planiranja (1976–1991) in obdobje vračanja na področje urejanja prostora, ki se je izteklo s sprejemom nove prostorske zakonodaje v letu 2002 in sprejemom Strategije prostorskega razvoja Slovenije v letu 2004. Kako se je izteklo, pa v nadaljevanju.

Prof. dr. Milan Naprudnik, univ. dipl. inž. geod., Ljubljana

Opombe

- [1] Prostorsko planiranje na državni in regionalni ravni, 1998.
- [2] Strategija regionalnega razvoja Slovenije.
- [3] Strategija prostorskega razvoja Slovenije.
- [4] Združeni narodi, 1964.
- [5] Svet Evrope, 1973.
- [6] Deželni zakonik za Vojvodino Kranjsko, 1875.
- [7] Generalni zakon Kraljevine Jugoslavije, 1931.

- [8] Težko bi našli razlike med vsebino regulacijskega načrta iz tega obdobja in vsebino zazidalnega načrta iz 60. let prejšnjega stoletja.
- [9] Več o tem v Problemi arhitekture in urbanizma, 1950.
- [10] Urbani izziv, 1960, Mušič.
- [11] Med drugim: Regionalni načrt Gorenjske doline (1956, F. Ivanšek); Regionalna zasnova piranskega polotoka (1956, S. Sever); Osnove regionalnega in urbanističnega planiranja v LR Sloveniji (1962, UI LRS); Vrednotenje in zaščita gorenjske krajine (1963, UI LRS, V. Mušič); Regionalno prostorsko planiranje in cestno omrežje (1963, B. Gaberščik); Regionalno planiranje in turizem (1963, S. Sušen); Prostorski aspekti kmetijstva in gozdarstva v Sloveniji (1963, J. Perovšek); Regionalna zasnova Ljubljane (1963, V. Kokole, O. Stare); Karakteristike procesa urbanizacije v Slovenije (1963, D. Vogeltnik); Funkcionalna analiza omrežja naselij v Sloveniji (1963, UI SRS); Regionalna analiza Gorenjske, Zg. Posočje (1963, UI SRS); Voda kot problem prostorskega in urbanističnega planiranja (1964, K. Puppis); Regionalni aspekt stanovanjske gradnje (1964, V. Mlakar); Prostorsko planiranje in regionalni družbeno-ekonomski razvoj (1964, B. Mušič); Pomen demografskih analiz za regionalno planiranje in urbanizem (1964, D. Vogeltnik); Problemi našega regionalnega prostorskega planiranja (1964, V. Kokole); Funkcije slovenskih mest (1964, V. Kokole); Generalni urbanistični načrt Ljubljane (1964, B. Mušič); Regije v prostorskem planiranju (1965, I. Vrišer); Generalni urbanistični plan Ljubljane (1965, M. Šlajmer).

Viri

Deželni zakonik za Vojvodino Kranjsko, 1875 Dunaj (čl. 60–65).
Generalni zakon Kraljevine Jugoslavije, 1931 Beograd, poglavje II: ureditvene osnove.
Problemi arhitekture in urbanizma LRS – 1. posvet arhitektov FLRJ, Dubrovnik 23–25. XI: 1950. Ing. arh. Edvard Ravnikar »Kratek opis modernega urbanizma v Sloveniji«.
Prostorsko planiranje na državni in regionalni ravni (Zbornik mednarodnega strokovnega posveta MOP, Bled 1998).
Strategija gospodarskega razvoja Slovenije od 2001–2006 (Ur. l. RS,).
Strategija prostorskega razvoja Slovenije (Ur. l. RS, 76/04).
Svet Evrope, Strasbourg 1973.
Urbani izziv 1960, Vladimir Braco Mušič.
Združeni narodi, E /CN.5/467-rev. 1, New York, 1964.